

AÇIK MEKTUP

HAYAL BU YA

Çok yüksek bir yerdeymişim.

Göz alabildiğince her şey ayaklarımın altında ve bütün olayları bir satranç tahtasındaki taşlar kadar net görüyorum.Bütün tahtaya hakimim sanki.Ama farklı bir şey var.Satranç tahtasının taşları değişik.

Bir tren var.O satrancın bir taşıymış.Hareketleri demiryolunu takip ediyor.Demiryolunun yakınında bir ırmak.Orda bir sal.Karşı tarafın taşıymış.Bir tuhaflık var ama hadi neyse.Kah demiryolundaki tren, kah ırmaktaki sal öne geçiyor.bazen ırmak yaklaşıyor bazen demiryolu.Uzaktan bakıyorum ya pek eğlenceli.Şımarık iki nesne sanki saklambaç oynuyorlar.Ne güzel.

Güzel de anlayamadığım bir şeyler var.Biri karada biri suda.Aynı oyunu oynamaları olası mı?

Oyunu daha yakından izlemek istiyorum.Neler oluyor diyorum?

Merak ediyorum.Yaklaşıyorum.Yaklaşıyorum.Bir de bakıyorum,Tren oyuncak.Sal oyuncak Demiryolu oyuncak.Hem de küçücük

Yahu ne oluyor? Yaklaştıkça büyümesi gerekmiyor mu?

Çok yüksek bir yerdeymişim.

Bir üniversite kampusu.Derslikler,laboratuarlar idare binaları,kantinler,kafeteryalar dolup taşıyor. Her taraf cıvıl cıvıl.Her şey çok hoş.

Yaklaşıyorum.o coşkuyu paylaşmak istiyorum.Heyhat!

Yaklaştığım zaman her şey şeklini değiştiriyor.Uzaktan net olarak gördüğüm her şey matlaşıyor.Hatlar silikleşiyor.Ama yaklaştıkça netleşmesi gerekmiyor mu?

Çok yüksek bir yerdeymişim.

Bir hastane bahçesi.Karınca yuvasına benziyor.İnsanların birbirini ezmeden geçmesi için trafik düzenleyicilerine ihtiyaç var gibi görünüyor.Ne çok işleri var sağlık çalışanlarının diyorum kendi kendime.

Yaklaşıyorum.Hekimler mutsuz,hemşireler.ebeler hasta bakıcılar hepsi ama hepsi mutsuz.

Peki hastalar?

Mutsuz.

Ya hasta yakınları?

Mutsuz

Sosyal Güvenlik Kurumları?

Mutsuz.

Çok yüksek bir yerdeymişim.

Aşağıda küçük bir semt camii.Cenaze namazı kılınacak.Hava güzel mi güzel.Tam aşık olunacak hava.Hani Orhan Veli'nin dediği cinsten.Tabutta yatan kişi de tam aşık olacak çağda.İmamın yanına genç biri yanaşiyor.Sonra,onu gören birkaç kişi daha.Namaz kılınıyor.Öyle kolay bir cenaze namazı değil bu. Defnediliyor. Ölenin Babası cebinden bir mendil çıkarıyor.Nurhak Dağlarından aldığı bir avuç taşlı toprağı serpiyor.Oğlunun üzerine.

Ve şöyle diyor;Bundan böyle hiçbir şey canımı acıtamaz!

Çok yüksek bir yerdeymişim.

Bir davul sesi geliyor kulağıma.Aman ne güzel.

Yaklaşıyorum,yaklaşıyorum.

Bu ne gürültü?

Başım çatlayacak.

Ecz. Üzeyir KORKMAZ